

3. Стояновъ го описва така: „Иларионъ Ив. Драгостиновъ, момъкъ на 26 г. (въ 1876 г.), хубавецъ и деликатенъ, който въ Русчукъ и Търново бѣше предметъ на много нѣжни въздишки, училъ се въ Търново, но говорѣше и пишеше на всички почти европейски езици, въ това число и турския езикъ, чиновникъ по желѣзниците“*)).

Старитѣ хора въ Арбанаси го помнятъ, когато по празници е идвалъ на гости при родителитѣ си, високъ, красивъ момъкъ, много деликатенъ и учтивъ: облѣченъ изискано — изправенъ въ църквата Св. Богородица — за радостъ и гордостъ на родителитѣ си.

Нека най-после дадемъ преценката на най-добрия изследвателъ и познавачъ на тази революционна епоха:

*„Иларионъ Драгостиновъ е една отъ най-възторженитѣ души на онази епоха. Той стѣрчи между всички съ своята интелигентностъ, съ блѣскавитѣ си дарования, съ своя възвишенъ характеръ. Той е най-идеалния, най-чистия духъ на своето време. Като се взре човѣкъ отъ близо въ тоя 20 г. момъкъ, съ удоволствие и изненада ще види какви съкровища могатъ да се криятъ въ младежката душа“**).*

Въ 1870 г. при избора на настоятелство на читалището били избрани за председател Драганъ Цанковъ***), а за писаръ (секретаръ) — Иларионъ

*) Записки по българскитѣ възстания, т. I, 310 стр.

**) Д. Страшимировъ — История на Априлското възстание, т. I, стр. 228;

***) Драганъ Цанковъ е билъ главенъ учителъ въ Русе презъ 1865/66 г. Въ 1868 г. той станалъ държавенъ чиновникъ, но и следъ това като членъ на смѣсения български епархиаленъ съветъ и на българската община, продължавалъ да участвува въ уредбата на българскитѣ училища до напускане на Русе въ края на 1873 г. Гл. Доросиевъ. Материали за изучаване на учебното дѣло въ България, т. I.